

בקיטנה

(מתוך הפרק החמישי – משפטים אזרחים ופוליטיים)

יאנוש קורצ'אק, בקייטנה, פרק חמישי, עמ' 27-28; עמ' 36-38

תרגום: אורי אורלב

פישבין זרק אבן על אולשינה ופגע ברגלו, פגיעה לא חזקה ביותר. אולשינה בכל זאת בכה.

- האם השלכת אבן באולשינה?
- לא.

- הלא אנשים ראו שאולשינה החזיק ברגלו ובוכה.
- לא נכון, לא השלכתי ואולשינה לא בכה.

מתחילים לחחר את העדים. בית המשפט מזוהר שעל שקר יענשו קשה. קבעו את זמן הפשע ומקומו ואת מספר העדים ושמותיהם.

- השלכת אבן?
- לא.

חקירה נוספת ומדיקת של העדים קובעת, שפישבין, ללא כל סבה, השליך באולשינה אצטרבלים ואבנים קטנות.

- האם השלכת אצטרבלים באולשינה?
- כן, אצטרבלים השלכתי בו.
- מדוע?

- כי היו לי הרבה אצטרבלים ולא ידעתי מה לעשות בהם.
- ומדוע לא השלכת אותם על הארץ?
- כי חבל היה לי. (הקהל צוחק).
- אתה בטוח שבין האצטרבלים לא היו אבנים?
- אינני יודע.

בית המשפט התחשב בגילו הצעיר של פישבין ונדן אותו רק לעשר דקות מאסר.

*

...הנה יושבים על ספסל הנאשמים פליבק ושידלובסקי.

פליבק ושידלובסקי התרחקו מהקייטנה והלכו בשדה, לא שמעו את צלצול הפעמון ואחרו לארוחת בוקר.

- האם לא ידעו, שאין להם רשות ללכת לבדם ולצאת את היער, כי הם יכולים לתעות,

לטבע בנהר, הפרות יכולות לנחם אותם, וכאלבנים – לנשף אותם?

האם לא ידעו שאסור לאחר לארוחת בוקר, כי אחרי הארוחה עלינו ללכת להתרחץ בנהר? ולשם מה יצאו מהיער, כשלא ידעו להם כאן די מקום למשחקים?

פליבק ושידלובסקי הלכו לקטף פרחים.

- כבוד השופטים! הנערים האלה אשמים, ללא ספק.

לארוחת בוקר-צהריים-ערב אסור לאחר. לא יתכן שמהא נערים יחכו לאחד או לשניים. אין אנו יכולים לחפש כל אחד לחוד בייער ולמלשף אותו באפו לשלחן. לשם זה ישנו פעמון

ועל צלצולו יש לשמור. צריך, אפוא, להעניש אותם.

ואולם... פליבק ושידלובסקי יצאו מהיער והלכו להביא פרחים. בכפר מתר לקטף פרחים. דבר זה כל כך שמח אותם ששכחו את האכילה; פליבק הוא בפעם הראשונה בקייטנה, שידלובסקי היה בצ'חוצ'ינק, אבן גם שם רק מעט פרחים.

ובכן, אולי נסלח להם בזו הפעם הראשונה?

והשופטים, אחרי התעצות קצרה, זכו את שני הנאשמים.

